

въста. Тѣмъ се стори, че той бълнува. Само Силвия, блѣдна и облѣгната до стѣната, разбра, що иска да каже мжжъ ѝ.

— Тя може да закара трена, до столицата съ развълнуванъ гласъ, продължи Фоксовъ, Тя знае частитѣ на машината сжщо като мене и познава всѣка педя на пжтя. Тръгвай, Силвио, ти трѣбва да извършишъ това.

Началникътъ на трена изтрѣпна. Това нѣщо му се видѣ чудно, и, съ отворени уста, той силно се втренчи къмъ младата невѣста. Тя жално изгледа мжжа си, почна силно да диша, а странитѣ ѝ ставаха ту червени, ту блѣдни. Ала въ тази ужасна минута, когато сърдцето на Силвия трептѣше като крилата на ранена птица, сериозниятъ и умниятъ ѝ погледъ прониза началника. Той прѣстѣпи крачка напредъ. Силвия рѣшително каза:

— Ще дойда, но нѣкой трѣбва да остане тукъ да гледа болниятъ ми мжжъ.

— Ето негова милость ще се погрижи за болника, каза началникътъ, усмихнатъ, къмъ стрѣлочника.

Началникътъ изпървомъ се усъмни, че жена може да кара бързия пощенски влакъ, ала той се успокои, като видѣ, че Силвия съ гърмотевична бързина измъкна отъ долапя дрехитѣ, облѣче се и съ твърдъ гласъ каза: хайде! Страшна мжжественостъ се изписа на красивото ѝ лице. Ясно стана, че младата невѣста съзнава, каква важна работа има да върши и има въра въ себе си, сполучливо да я извърши. Върху главата си нахлупи мжжовия си каскетъ, па се прости съ мжжа си.

— Нищо, бжди твърда, прошепна болникътъ. Ще карашъ по 75 километра въ часъ. Дай на локо-